

*ez a parányi asszony térben és időben ki tudja meddig ér
én láttam búcsúztatni vigasztalni halál előtt
és láttam egyszerű lelkek egyszerű örömeiben örülni*

*Északról a hűs rendet a hűség
bizonyosságát a keretek szelíd
erejét hozza körbehordja segít vele tanít
Délről a szertelen tüzet a lélek
Szentlélek-alakját a termékenyülés
hevét az extázis fekete-vörös viharát
Huzalok futnak erre-arra háló feszül
országok egein érintésre megrezdülő:
erősebb szívdobogás elég máris jelez*

*Ez a parányi asszony egész földet áttelepített
a fenyők közé akácok keveredtek a rétekre gémeskutak
ez a parányi asszony hazai nyelven szól hozzájuk az idegenben.*

F E H É R F E R E N C

Egy nyaláb szalmát vitt be a bátyám

*Egy nyaláb szalmát vitt be a bátyám,
a kín egész kazlát — a hátán!
S ahogy most utólag elképzelem,
toldozgatták az ígét félszegen:
„Ne ilyen búval, bánattal,
több örvendetes napokkal...”*

*Mintha színt kellene vallania —
állt az anyával szemben a fia:
hogyha azt az égi tarlókra átlehelték,
fölfogja-e majd így szalmányi testét?*

*(Ünnep volt? Vagy mankós maradiság?
De az, ami a csontvázgallyú télen visz át!
Ami a vérrel agyhártyánkban köröz még:
a szalmaalj-melegű, régtűnt közösség...)*

*Egy nyaláb szalmát vitt be a bátyám,
a kín egész kazlát — a hátán...
Városi jövevények — már csak a törekre értünk,
s hogy semmit meg ne értsünk:
mindent feldúlt az a
pálinkázó, éjjeli kártyacsata.*

Wanyek Tivadar Topolyai tél című festménye előtt

*Vertfalú viskók fejfái: tűzfalak.
Hátamba szúrtad őket ...
Hurcolom ezt a rám tapadt,
hógombás temetődet.*

*Temetőm, vagy palatáblám?
Léniás ákombákomb ...
Múlt pelyhe hulldogál rám,
s megül koszorúvirágon.*

*Temetőre néző telek.
Hályogos deszkaablak.
Felém borzadó kisgyerek,
majd eminnen kutatlak ...*

*Józsika is már apóka,
csak én még élő adósuk.
Krisztusfagyökerek kóca —
rám tekeredik bajuszuk ...*

Párhuzamok

*Talán mégsem a parancsszó
tarkót loccsantó fegyelme!
Talán nem is a harangszó
halántéktépő kegyelme ...*

*Talán csupán a tücsökszó,
a hantunkon könyörgő!
Talán mégis az adott szó,
a rákos torkon is hörgő ...*

*Talán nem is a gyerekszó,
vagy falhoz lapító hiánya;
talán csak lehelt, utolsó
szavunk ércső-magánya!*

